

Від великого до смішного

“Читаю світ – ніяк не начитаюся”:
“Шпигачки” Миколи Лукаша

Лукашеві “шпигачки”, які писалися ним протягом усього життя, були видані коштом ліги українських меценатів (упор. і післямова Л.Череватенка) до ювілею славетного майстра перекладу, який все життя лишався вірним занотованому ще в учнівському зошиті промовистому motto: “Гей, Миколо, і охота з себе корчить Дон Кіхота?”. “...Увесь масив Лукашевої епіграмної творчості, – пишеться в передмові, – міцно зцементовано відкритою бібліографічністю автора... Упорядник намагався витворити своєрину драматичну єдність, де наскрізним сюжетом були б страждання й боріння людської непересічної особистості...”.

У царстві бездоганно соннім,
Де весь народ – одна сім'я,
Украв моє ім'я анонім,
Анорнім вкрав моє ім'я!

Щоб не знала того лиха
Мати Гоголиха.

Міг би його поганити –
Не хочу вуст поганити.

Голим родився, голим лишився:
все вакурат – ні зиску, ні втрат.

Рука минулого не мертва.
І я – її чергова жертва.

Краще
чужість
байдужість
ненависть,

І презирство,
і глум,
і злоба,
Ніж ця панська
лукава ласкавість,
Що увічнює рабство раба!

Десь
є
досьє...

Ти засвіти мені назустріч
з уст річ.

Коли якась душа німа,
То значить вже її нема.

Дуже важко в сірій масі
Не згубиться сіромасі.
("Невизнаний геній")

Несамовитий
Влади синдром:
Прегітлерити
Іван з Петром.

Хто більше, хто менше –
Ми всі Дон-Кіхоти,
Самі собі творим своїх Дульсіней.
Хоч це нас вганяє
в сердечні сухоти,
Зате піднімає над рівнем свиней.

По древнім Піфагорі,
По Данті й по Гонгорі,
По Лорці й по Тагорі,
По хересі й кагорі,
По Кутаїсі й Горі,
По тропях алегорій,
По гранях категорій,
По пнях фантазмагорій,
По ясній крутогорі,
По чесній трудоворі,
У radoщах і в горі,
Мов старчик наш Єгорій,
Все д'горі йду і д'горі!

В.Л.

Слово і Час. 2004. №5